

Република Србија
ВРХОВНИ СУД

УЗ-455/2025

19 JAN 2026 године
Београд

ВИСОКИ САВЕТ СУДСТВА
ПИСАРНИЦА

ПРИМЉЕНО: 20.01.2026

Орган	Оргјед.	Б р о ј	Прилог	Вредн.
127	01	731-00-1/26		

Високи САВЕТ СУДСТВА

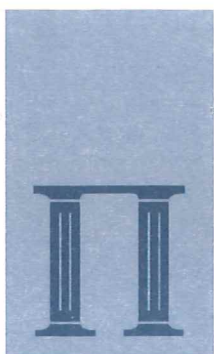
БЕОГРАД

Доставља вам се захтев за преиспитивање одлуке Управног суда У бр. 10244/25 од 24.11.2025 и налаже да без одлагања, а најкасније у року од 30 дана доставите све списе, у смислу члана 53. ст. 3. Закона о управним споровима. У истом року можете да доставите одговор на захтев, у смислу 53. ст. 2. истог Закона.

Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић

atkovit

адвокат

Кнеза Милоша 43

Београд 11 000

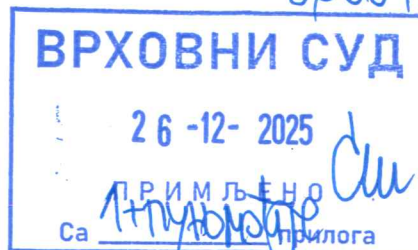
Т: 011 26 44 128

36 21 712

М: 064 2468 132

predrag.vasovic@vasovic.rs

Предраг П. Васовић

ХИТНО, сходно
одредбама **чл.50 ст.1**
Судског пословника
(изборни предмет)

ВРХОВНОМ СУДУ

БЕОГРАД

Немањина бр.9

Достављајући пуномоћје за заступање **Снежане БЈЕЛОГРЛИЋ** из Београда, ул.Милоша Поцерца бр.3/21, овим путем, у законском року од 30 дана од дана достављања одлуке суда, против правноснажне **пресуде Управног суда 2У бр.10244/25 од 24.11.2025.године**, у целини, сходно одредбама чл.49 став 1 и став 2 тач.1 и тач.3 Закона о управним споровима, подносим следећи :

ЗАХТЕВ ЗА ПРЕИСПИТИВАЊЕ СУДСКЕ ОДЛУКЕ

**-због повреде закона, другог прописа или општег акта-
-због повреде правила поступка-**

са предлогом насловном суду да донесе пресуду којом се уважава захтев подносиоца, као основан, да се преиначи пресуда Управног суда 2У бр.10244/25 од 24.11.2025.године тако што ће усвојити тужбу тужиле Снежане Бјелогрлић из Београда, подносиоца захтева, поништити решење Изборне комисије Високог савета судства број 119-04-898/2025-02 од 11.10.2025. године и прогласити кандидатуру Снежане Бјелогрлић, судије Основног суда у Ивањици, као благовремену, потпуну и дозвољену, за изборног члана Високог савета судства из реда судија основних судова *или* тако што се укида нападнута пресуда Управног суда 2У бр.10244/25 од 24.11.2025.године, у целини, и предмет враћа истом суду са налогом да изведе све процесне радње и да расправи сва битна питања.

Образложење

Пресудом Управног суда 2У број 10244/25 од 24.11.2025. године, у ставу првом диспозитива, одбијена је тужба тужиље - подносиоца захтева којом је тражено да суд поништи решење Изборне комисије Високог савета судства број 119-04-898/2025-02 од 11.10.2025. године и прогласи кандидатуру Снежане Бјелогрић, судије Основног суда у Ивањици, за изборног члана Високог савета судства из реда судија основних судова, као благовремену, потпуну и дозвољену или да решење Изборне комисије Високог савета судства број 119-04-898/2025-02 од 11.10.2025. године поништи и наложи Изборној комисији Високог савета судства да поново одлучи о њеној кандидационој пријави.

Подносилац захтева оспорава законитост наведене пресуде.

*

Подносилац захтева је у тужби истакао да је у складу са Одлуком председника Високог савета судства од 24.9.2025. године о отпочињању поступка избора кандидата за изборног члана Високог савета судства из реда судија, Основни суд у Горњем Милановцу је 10.10.2025. године доставио Изборној комисији кандидациону пријаву судије Основног суда у Ивањици Снежане Бјелогрић (која је кандидатуру прихватила) кандидата за изборног члана Високог савета судства из реда судија основних судова.

Изборна комисија је, на седници одржаној 11.10.2025. године, донела оспорено решење о одбачају кандидационе пријаве као недозвољене. У образложењу је констатовано да је пријава благовремена и потпуна али да жалилац, као члан постојећег сазива Високог савета судства, не испуњава услове за кандидовање у смислу одредаба чланова 16. став 2, 62. и 64. Закона о Високом савету судства и члана 8. Уставног закона за спровођење акта о промени Устава Републике Србије („Службени гласник РС“ број 115/2021; у даљем тексту: Уставни закон). Додатно, позивајући се на члан 15 Закона о Високом савету судства, Изборна комисија истиче и да жалилац не испуњава услове за кандидовање јер као члан Високог савета судства не врши судијску функцију у основном суду у моменту подношења кандидационе пријаве.

Означено решење Изборне комисије је, по оцени подносиоца захтева, донето уз повреде правила поступка и неправилном применом закона, другог прописа или општег акта.

**

ПОВРЕДА ПРАВИЛА ПОСТУПКА

1.1 НИЈЕ ОДРЖАНА УСМЕНА ГЛАВНА РАСПРАВА

Нападнута Пресуда је **незаконита**, најпре, имајући у виду да је донета уз битне повреде поступка, у смислу одредаба *Закона о управним споровима*.

Такође, у поступку пред Управним судом повређен је Закон на штету подносиоца захтева Снежане Бјелогрић из Београда, ул.Милоша Поцерца бр.3/21,

Тако, веће Управног суда донело је нападнуто пресуду уз грубо кршење правила управног спора.

Наиме, одредбама чл.2 *Закона о управним споровима* прописано је, *цитирамо* :

„У управном спору суд одлучује на основу закона, у разумном року, на подлози чињеница утврђених на усменој главној расправи.“ (Правичност у управним споровима)

као и одредбама чл. 33 *Закона о управним споровима* којим је, такође, одређено, *цитирамо* :

„У управном спору суд решава на основу утврђених чињеница на одржаној усменој јавној расправи.“

Међутим, Управни суд је пропустио да утврди одлучне чињенице на усменој јавној расправи, те пропустио да образложи разлоге у погледу спорног правног питања да ли судија која је члан постојећег сазива Високог савета судства из реда судија, изабран у складу са Законом о Високом савету судства („Службени гласник РС, бр.116/08...76/21) има право да буде поново кандидован, односно, биран за члана Високог савета судства из реда судија.

Управни суд је морао да одржи усмену јавну расправу у конкретном случају.

Подносилац захтева, као странка у управном спору, није изричито пристала да се одлука донесе без одржавања усмене расправе.

Сходно околностима конкретног случаја, Управни суд је погрешно примено одредбе чл.33 ст.2 *Закона о управним споровима* када је нашао да је предмет спора очигледно такав да не изискује непосредно саслушање странака, односно, када је донео пресуду без одржавања усмене расправе.

1.2 РЕШЕЊЕ ИЗБОРНЕ КОМИСИЈЕ НЕ САДРЖИ УПУТСТВО О ПРАВНОМ СРЕДСТВУ

Првостепено решење Изборне комисије је донето уз повреде правила поступка јер не садржи упутство о правном средству, које је обавезни елемент решења у писаном облику, у складу са одредбама чл. 141 *Закона о општем управном поступку* („Службени гласник РС, бр, 18/2016, 95/18, 2/2023; у даљем тексту: ЗУП).

Дакле, у складу са одредбама ЗУП-а, побијано решење Изборне комисије морало је имати поуку, односно упутство о правном средству, чак и уколико Изборна комисија сматра да жалба у предметном случају није дозвољена. Како побијано решење Изборне комисије не садржи упутство о правном средству, у складу са одредбом члана 183. став 1. тачка 11. Закона о општем управном поступку ожалбено решење је ништаво.

1.3 РЕШЕЊЕ ИЗБОРНЕ КОМИСИЈЕ ЈЕ ДОНЕТО БЕЗ РАСПРАВЕ О ДОЗВОЉЕНОСТИ ПОДНЕТЕ ПРИЈАВЕ

Приликом одлучивања о дозвољености кандидационе пријаве тужиље Изборна комисија није утврђивала чињенично стање, супротно одредби чл. 102. став 1. Закона о општем управном поступку. Из садржине записника са пете седнице Изборне комисије, одржане 11.10.2025. године произилази да није било расправе о дозвољености кандидационе пријаве тужиље и да су чланови комисије, без утврђивања релевантних чињеница и изношења било каквих аргумената од стране чланова комисије, само гласали, те да је комисија већином гласова са 4:1 донела одлуку да се кандидациона пријава одбацује као недозвољена. Разлози за такву одлуку, наведени у образложењу решења, не произилазе из записника са седнице на којој је о кандидационој пријави тужиље одлучено без утврђивања чињеничног стања, нити у образложењу решења има навода о конкретним доказима или поступку провере испуњености услова, супротно одредби чл. 141 став 4 Закона о општем управном поступку.

1.4 ДРУГЕ ПОВРЕДЕ ПОСТУПКА

1.4.1

Уставом Републике Србије зајемчено је свакоме право на једнаку законску заштиту, без дискриминације (чл. 21. и 36. став 1), као и право на правично суђење, према коме свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама (члан 32. став 1). Ово право обезбеђује се, између осталог, и јавношћу рада и поштовањем унапред прописаних и предвидивих правила.

У складу са тим, Законом о Високом савету судства (члан 34. став 4) и Правилником о начину рада Изборне комисије Високог савета судства (члан 27. став 4) прописано је да *Изборна комисија истовремено објављује све утврђене коначне листе кандидата заједно са личним и професионалним подацима и програмима кандидата, на интернет страници Савета*. Наведеним Правилником прописано је (члан 8) и да је *рад изборне комисије јаван* (став 1), те да се *јавност рада Изборне комисије остварује, између осталог, и одржавањем јавних седница* (став 2).

Упркос томе, овог пута Изборна комисија није обавестила јавност ни о једној седници коју је заказала и одржала, односно седнице одржава затворене за јавност, па тако и у конкретном случају.

Осим тога, Изборна комисија је већ у поступку кандидовања објавила личне и професионалне податке кандидата и, нарочито, њихове програме, било да је прогласила кандидатуру или да ју је одбацила.

Тако је Изборна комисија, противно цитираним одредбама, објавила и програм подносиоца захтева, чиме га је учинила доступним и ставила на располагање (за сачињавање њихових програма) осталим кандидатима којима је на тај начин погодовала у представљању, док је жалиоца ставила у неповољнији положај, чак и у ситуацији да његова жалба буде усвојена и кандидатура проглашена.

1.4.2

Образложење решења је неразумљиво, с обзиром да релевантне чињенице нису ни утврђиване у току поступка оцене дозвољености кандидационе пријаве тужиље.

Наиме, није јасно на основу чега је Изборна комисија донела оспорено решење, с обзиром да из садржине записника са пете седнице Изборне комисије, одржане 11.10.2025. године произилази да није било расправе о дозвољености кандидационе пријаве и да су чланови комисије, без икакве расправе, без изношења било каквих чињеница и аргумената, само гласали, те да је комисија већином гласова 4:1 донела одлуку да се кандидациона пријава одбацује као недозвољена. Разлози за такву одлуку, наведени у образложењу решења, не произилазе из записника са седнице на којој је о кандидационој пријави тужиље одлучено. Седница није снимана.

На описани начин, повредама процесних правила, повређено је право жалиоца на правично суђење.

НЕПРАВИЛНА ПРИМЕНА ЗАКОНА, ДРУГОГ ПРОПИСА ИЛИ ОПШТЕГ АКТА

Приликом доношења решења Изборна комисија није правилно применила одредбе Устава и закона у погледу могућности кандидовања за члана Високог савета судства, правног положаја чланова Високог савета судства изабраних у складу са Законом о Високом савету судства од 2008, могућности њиховог кандидовања за члана Савета у складу са важећим Законом о Високом савету судства, као и у погледу вршења судијске функције током трајања мандата у Савету. Тиме је поступила и супротно основном начелу управног поступка – начелу законитости и предвидивости из члана 5. ЗУП којима је прописано да: орган поступа на основу закона, других прописа и општих аката (став 1); да када је законом овлашћен да одлучује по слободној оцени, орган одлучује у границама законом датог овлашћења и сагласно циљу због кога је овлашћење дато (став 2) и да када поступа у управној ствари, орган води рачуна и о ранијим одлукама донетим у истим или сличним управним стварима (став 3).

3.1 МОГУЋНОСТ (УСЛОВИ) КАНДИДОВАЊА ЗА ЧЛАНА ВИСОКОГ САВЕТА СУДСТВА

Кандидат за члана Савета из реда судија може бити сваки судија – то је цитирана садржина изричите одредбе члана 27. став 1. важећег Закона о Високом савету судства („Службени гласник РС“, број 10/2023).

Истина, за ово изборно право судија постоје и ограничења. Устав забрањује избор за члана Високог савета судства председнику суда (члан 151. став 6) и изборном члану Високог савета судства (члан 152. став 2). Исте забране садржи и Закон о Високом савету судства – у члану 26. став 7. за председника суда, а у члану 16. став 2. изборном члану Високог савета судства, уједно прописујући и забрану чланства у Високом савету судства вршиоцу функције председника суда (члан 27. став 7).

Никакав други услов нити забрана за кандидовање за члана Савета из реда судија није прописан.

3.1.1 правни положај чланова Високог савета судства изабраних у складу са Законом о Високом савету судства („Службени гласник РС“ број 116/08, 101/10, 88/11, 106/15, 76/21) који је важио до 11. маја 2023. године (почетак примене важећег Закона о Високом савету судства)

Уставни закон за спровођење Акта о промени Устава Републике Србије (у даљем тексту: Уставни закон) прописује да Високи савет судства и Државно веће тужилаца настављају са радом до ступања на снагу прописа којима се избор њихових чланова и надлежности усклађују са амандманима, а да чланови тих тела (из реда судија, односно заменика јавних тужилаца) настављају да обављају функцију као чланови Високог савета судства и Високог савета тужилаштва у складу са Амандманима, до истека мандата на који су изабрани (члан 4. ст. 1. и 2). Наставак вршења функције оних функционера који су изабрани пре ступања на снагу Амандмана Уставни закон прописује и за председника Врховног касационог суда, председнике других судова, Републичког јавног тужиоца и друге јавне тужиоце (члан 8). Истовремено, за наведене функционере изричито је наведено да могу бити бирани на исте (то јест одговарајуће) функције, у складу са законима којима се њихов избор усклађује са Амандманима.

Закон о Високом савету судства прописује да *члан постојећег сазива Високог савета судства који је изабран из реда судија наставља да обавља функцију као члан Савета, до истека мандата на који је изабран* (члан 64. став 2). Закон прописује и да *за члана Савета у складу са одредбама овог закона може бити биран члан постојећег сазива Високог савета судства из реда адвоката и професора правног факултета* (члан 64. став 3), *као и члан претходних сазива Високог савета судства* (члан 64. став 4).

Ситуација у вези са тим да ли члан постојећег сазива Високог савета судства из реда судија који је ту функцију обављао и пре ступања на снагу Амандмана може да буде изабран за члана Савета из реда судија у складу са важећим Законом о Високом савету судства није изричито уређена ни Уставом, ни Уставним законом, а ни Законом о Високом савету судства.

Та могућност изричито нити је дозвољена, нити забрањена. У складу са начелима функционисања демократске правне државе, оно што није забрањено – дозвољено је.

Уосталом, забрана не би ни могла бити прописана, јер би представљала дискриминацију (према члановима постојећег сазива Савета из реда судија, у односу на раније чланове, како из реда адвоката и професора, тако и из реда судија), која је Уставом забрањена. Очигледно је да у погледу уређења тог питања постоји правна празнина.

Правна празнина попуњава се смисленим и одговарајућим тумачењем права (не само простом језичком применом права), логичким (по аналогiji), системским, телеолошким. Не улазећи у разлоге због којих је за једне чланове постојећег сазива Савета изричито прописана могућност избора за члана Савета, (којима је иначе у моменту доношења закона била престала функција члана Савета због истека мандата, а не на основу одредбе члана 64 став 1 Закона о Високом савету судства), а за друге није, одредбе Уставног закона и Закона о Високом савету судства треба тумачити пре свега имајући у виду разлоге за промену Устава и пратећих судских закона.

Уставотворац, односно предлагач уставних промена, у Образложењу Акта о промени Устава РС („Службени гласник РС“, број 115/22 од 30. новембра 2021. године) наводи две групе разлога за промену Устава. Једну групу чине политичко – стратешки разлози (придруживање Европској унији), док је друга група разлога строго уставноправна: *Делом се заснива на слабостима актуелног уставног текста из 2006. у делу о правосуђу, а делом на неопходности да се постигне виши ниво остваривања у пракси фундаменталног уставног начела, начела владавине права, које, између осталог, претпоставља доследно уређену и спроведену поделу власти, независност судства и судску заштиту Уставом зајемчених људских права и слобода.* Дакле, један од два основна разлога, па самим тим и циља промене Устава, јесте потреба унапређења (јачања) независности судства и доследно уређена и спроведена подела власти.

Овај циљ свакако не би могао да буде остварен уколико би претходно наведене одредбе Устава, Уставног закона и Закона о Високом савету судства биле тумачене на штету судија – чланова Високог савета судства, односно ако би на тај начин професорима и адвокатима, па и председницима судова, који су изабрани од стране политичке (законодавне) власти било пружено више права него судијама. Не само да би била изиграна намера уставотворца да оснажи независност судства и судија, већ би судијама било повређено Уставом зајемчено право на једнакост (члан 21), јер би биле доведене у очигледно неравноправан положај и суштински дискриминисане у односу на професоре, адвокате и судије из ранијег сазива, којима је омогућено да се поново кандидују за члана

Савета. Такође, судијама би било повређено и право на учешће у управљању јавним пословима прописано чланом 53 Устава на начин да *грађани имају право да учествују у управљању јавним пословима и да под једнаким условима ступају у јавне службе и на јавне функције.*

3.1.2 Могућност кандидовања за члана Савета у складу са важећим Законом о Високом савету судства оних чланова Савета из реда судија који су за члана Савета изабрани у складу са Законом о Високом савету судства од 2008.

Неспорно је да поновни избор чланова Савета није могућ. Међутим, код одлучивања да ли је дозвољено члану постојећег сазива Савета из реда судија (који је изабран за члана Савета у складу са раније важећим Законом о Високом савету судства од 2008) да се кандидује за члана Савета у складу са важећим Законом о Високом савету судства, неопходно је поћи од тога да ли се избор члана Савета из реда судија који је ту функцију обављао у тренутку промене Устава може сматрати „поновним избором“.

Притом се мора поћи од уставне забране повратног дејства закона и други општих аката (члан 197), према којој повратно дејство могу имати, *изузетно, само поједине одредбе закона, и то ако то налаже општи интерес утврђен при доношењу закона.* То значи да законодавац, ако жели да да повратно дејство којој од одредаба неког закона, такву ситуацију мора и изричито да наведе и да је образложи општим интересом утврђеним при доношењу закона. Предлог Закона о Високом савету судства од 2023, који је и сад доступан на сајту Народне скупштине није садржавао образложење о општем интересу за повратно дејство које од његових одредаба, нити тај закон сам садржи изричиту одредбу о повратном дејству које његове одредбе. При доношењу Закона о Високом савету судства није утврђен било какав општи интерес који би налагао повратно дејство тог закона у погледу избора чланова Савета из реда судија, односно њиме није прописано да се његове одредбе примењују на чланове Савета из реда судија изабране по Закону о Високом савету судства од 2008. Године и да се њихов текући мандат сматра мандатом у складу са Законом од 2023, нити закон од 2023 садржи забрану за судије-чланове Савета да се кандидују за члана Савета. Стога, тај закон не може имати повратно дејство већ све његове наведене одредбе могу важити само *ex nunc*, за убудуће, дакле само према оним члановима Савета из реда судија који су изабрани у складу са важећим Законом о Високом савету судства.

Да би се могао извести закључак о поновном избору било би неопходно да је судија на ту функцију, у исто тело, већ био биран по сада важећем закону од 2023 године. У конкретној ситуацији то није случај. Чланови постојећег сазива Савета из реда судија, који су на основу члана 4. став 2. Уставног закона, наставили да обављају функцију као чланови Високог савета судства у складу са Амандманима, нису изабрани у складу са важећим Законом о Високом савету судства. Они су били изабрани по раније важећим одредбама Устава од 2006. године и Закона о Високом савету судства од 2008. године („Службени гласник РС“ број 116/08-21, 101/10-5, 88/11-66, 106/15-62, 76/21-3) који

је важио до почетка примене (11. мај 2023. године) сада важећег истоименог закона. То значи да су они били изабрани од стране другог субјекта (Народне скупштине) у сасвим друго (иако истоимено) тело. Друго тело, јер је оно имало другачији састав (министар правде и председник Одбора за правосуђе Народне скупштине, као чланови по функцији, и по један представник адвокатуре и професуре), другачију надлежност (предлагање судија на први избор, као и предлагање за избор председника судова и чланова Високог савета судства из реда судија, између осталог), сасвим другачији поступак избора, при чему је све његове чланове бирала Народна скупштина. Дакле, у конкретном случају **не ради се о поновном избору**. У складу са тим, једини чланови Савета који су бирани у складу са актуелним Уставом и законом јесу истакнути правници, те се само на њих и може применити забрана поновног избора, док на судије – чланове не може, јер би то било противуставно.

Примери оваквог тумачења права, у ситуацији када је устав био промењен за време трајања мандата изабраних функционера, познати су у уставној пракси више држава (између осталог, Сједињених Америчких Држава, Француске, Немачке). У нашем правном систему такав је пример кандидовање Бориса Тадића на председничким изборима 2012. године. Он је, наиме, за председника Републике био изабран 2004, а затим 2008. године. Пошто Устав од 2006. године прописује да нико не може бити биран више од два пута за председника Републике (члан 116. став 3), било је постављено питање његовог права да се кандидује на председничким изборима 2012. године. Међутим, дошло се до закључка да се његов избор од 2004. године, пре доношења Устава од 2006. године, није могао сматрати првим избором у складу са касније донетим Уставом од 2006. године и да је он, у складу са одредбама новог Устава, први пут изабран 2008. године, те је 2012. године био у прилици да се кандидује за свој други мандат.

На такво тумачење у међународној пракси и његову сагласност са међународним стандардима указује и Извештај Венецијанске комисије о временским ограничењима – Први део – Председници CDL-AD(2018)010 од 16/17 марта 2018. године (нарочито уводни компаративни део и закључци, ст. 127–129). У закључцима поменутог извештаја наводи се да такве измене „треба да производе дејство само за будуће носиоце функције, а не за „инкумбента“ (инкумбент је носилац јавне функције у тренутку ступања на снагу измена устава); истиче се да ограничење „сабирања мандата“ може бити легитимно, јер мандат није „приватно власништво“ односно лично право функционера, већ јавна дужност која уставом може бити ограничена, али се и забрањује ретроактивност без јасне „транзиционе норме“, односно истиче да за ретроактивност мора постојати јасна уставна формулација. Уколико тога нема, уставне норме не могу бити тумачене тако да имају ретроактивно дејство. Венецијанска комисија је више пута нагласила да у случају сумње, ограничење мандата треба тумачити *ex tunc*, како би се очувала правна сигурност и поверење у институције.

Осим тога, у поступку кандидовања за изборе чланова Високог савета тужилаштва из реда јавних тужилаца који се тренутно одвија, истовремено са „судским изборима“, 10.10.2025. године, истог дана када је жалилац поднео кандидациону пријаву, Изборна комисија Високог савета тужилаштва прогласила је кандидатуру Бориса Павловића, а 13.10.2025. године и кандидатуру Предрага Миловановића (који је у међувремену и изабран поново за члана Високог савета тужилаштва), обојице изборних чланова Високог савета тужилаштва из реда јавних тужилаца. Притом, Уставни закон и Закон о Високом савету тужилаштва на идентичан начин уређују одредбе о дозвољености кандидовања које је, прогласивши наведене кандидатуре, Изборна комисија Високог савета тужилаштва, на правилан начин тумачила и применила.

Образложењем оспореног решења Изборна комисија је не само погрешно тумачила цитиране прописе, већ је правну празнину неправилно „попунила“ - додавањем забране која није прописана и њеном ретроактивном применом, супротно члану 197. Устава.

Тиме су нарушена и уставна начела правне сигурности, правне једнакости, односно забране дискриминације из члана 21. Устава.

3.1.3 Вршење судијске функције током трајања мандата члана Високог савета судства

Изборна комисија у спорном првостепеном решењу наводи да изборни члан Високог савета судства из реда судија не врши судијску функцију, позивајући се на члан 15. Закона о Високом савету судства који прописује да *изборни члан Савета из реда судија не може вршити судијску функцију за време трајања мандата у Савету*, па самим тим не испуњава услов да се кандидује за изборног члана Савета. Тумачење ове законске одредбе на дати начин је темељно погрешно и противречи смислу учешћа судија у раду Савета.

Наиме, Устав прописује сталност судијске функције на начин да *судијска функција траје од избора за судију док судија не наврши радни век* (члан 146. став 2) и не уређује никакав прекид у вршењу судијске функције током трајања мандата било члана Високог савета судства, било председника суда.

Управо овим питањем се бавио и Уставни суд када је одлучивао о спорној законској одредби да за време трајања мандата председник суда не може да обавља судијску дужност. У Одлуци ИУ 122/2002 од 13.02.2023. године („Службени гласник РС“, број 17/03), Уставни суд наводи да се *функција судије (се) не може искључити из функције председника, јер је у њој логички садржана будући да се председник бира међу судијама, а то значи да је у функцији председника садржана и функција судије, као претпоставка и услов за председничку функцију. Осим тога, Устав не предвиђа могућност престанка судијске функције за време трајања мандата председника суда.*

Овакво образложење се може у потпуности применити на спојивост судијске функције са функцијом члана Високог савета судства из реда судија. Наиме, ако би судијска функција престајала моментом избора на функцију члана Савета, престајао би и основ по ком судија врши функцију у Савету, што би водило разрешењу. Поред тога, ако би овакво тумачење члана 15. Закона о Високом савету судства било прихваћено, чланови Високог савета судства би по истеку мандата морали поново бити бирани за судије суда из ког су изабрани у Високи савет судства, што није случај – судије се по истеку мандата, без поновног избора, враћају у суд и настављају вршење своје судијске функције.

Чињеница је и да су на списку судија, који је објављен на интернет страници Високог савета судства, изборни чланови Савета из реда судија наведени као судије оних судова из којих су изабрани у Савет – дакле и Високи савет судства их посматра као судије које врше функцију у тим судовима.

Чињеница је и да су изборни чланови Савета из реда судија на бирачком списку за изборе изборних чланова Савета из реда судија, управо оних судова у којима врше судијску функцију.

Осим тога, и судија који је удаљен са судијске функције, из било ког разлога, врши судијску функцију у суду за који је изабран, све до њеног престанка и такође би имао право да се кандидује, као и судија који је одлуком Савета упућен да ради у Савет, Министарство правде, Правосудну академију или неку међународну организацију у области правосуђа, у складу са Законом о судијама, као и судија који се налази на трудничком или породичком одсуству.

На крају, треба рећи и то да идентична одредба о неспојивости вршења функције постоји и у Закону о Високом савету тужилаштва, па је и поред тога Изборна комисија Високог савета тужилаштва није сматрала препреком за кандидатуру и није је протумачила на начин како је то сасвим погрешно учинила Изборна комисија Високог савета судства у случају тужиоца – подносиоца захтева. **Циљ те норме је био да ослободи члана Савета обављања послова у суду/тужилаштву док му траје мандат, а не да га лиши судијске/тужилачке функције.**

Дакле, при оцени допуштености кандидовања за Високи савет судства у конкретном случају Изборна комисија је требало да цени следеће:

- да ли је кандидат судија, у складу са одредбом члана 27. став 1. Закона о Високом савету судства, а чињеница је да јесте, судија;
- да ли га је предложила седница свих судија према врсти и степену суда у којем судија врши судијску функцију, тј. седница свих судија основног суда, а јесте, с обзиром да је кандидата предложила седница свих судија Основног суда у Горњем Милановцу, имајући у виду да кандидата врши судијску функцију у Основном суду у Ивањици

и

- да ли постоји било који од законом прописаних разлога који изричито забрањује кандидатуру (да је кандидат председник суда, вршилац функције председника суда или поновни кандидат према одредбама уставних амандмана), а не постоји.

Имајући у виду све напред наведено оспорено решење Изборне комисије је **незаконито** јер је донето

- 1) без поштовања основних начела поступка
- 2) без утврђивања чињеничног стања
- 3) без поуке о правном леку
- 4) од стране радног тела Савета које је дужно да примењује ЗУП.

ПОВРЕДА ЗАКОНА, ДРУГИХ ПРОПИСА И ОПШТИХ АКТА ОД СТРАНЕ УПРАВНОГ СУДА

Управни суд налази да су наводи тужбе у погледу повреде правила поступка доношења оспореног решења, а који се односе на начин утврђивања чињеница, делове и садржину решења, те ништавост оспореног акта неосновани, јер се на поступак његовог доношења не примењују одредбе ЗУП-а, већ одредбе Закона о Високом савету судства и Правилника о начину рада Изборне комисије ВСС, а којим је прописано да се питања која се односе на рад Изборне комисије, а нису уређена правилником, могу уредити одлуком или закључком.

Овакав закључак суда је погрешан.

Законом о Високом савету судства, а ни Правилником о начину рада Изборне комисије Високог савета судства, није уређен поступак доношења оспореног управног акта, дакле ни начин утврђивања чињеница у поступку избора за Високи савет судства, као ни делови и садржина решења којим се одбацује кандидациона пријава.

Одредбом члана 33 ст. Закона о Високом савету судства прописано је да неблаговремену, недозвољену и непотпуну кандидациону пријаву Изборна комисија одбацује решењем, али није прописана форма решења - њени обавезни делови и садржина, као ни начин утврђивања чињеница у поступку избора, па се на поступање Изборне комисије примењује ЗУП.

Изборна комисија је оспорено решење донела поштујући форму решења прописану одредбама чл. 141 став 1, 2, 3, 4 и 8 ЗУП-а, али је пропустила да у решење унесе упутство о правном средству, тј. да ли против решења може да се изјави жалба или покрене управни спор.

Како првостепено решење Изборне комисије не садржи упутство о правном средству, у складу са одредбом члана 183. став 1. тачка 11. Закона о општем управном поступку ожалбено решење је ништаво.

Закон о општем управном поступку се примењује на поступање у свим управним стварима (члан 3), тј. у свим појединачним ситуацијама у којима државни орган, дакле и Високи савет судства, односно његово тело, као што је Изборна комисија Високог савета судства, доноси управни акт (чл. 2), тј. појединачни правни акт којим непосредном применом прописа решава о праву и на закону заснованом интересу физичког лица, што решење о одбацавању кандидационе пријаве свакако јесте.

Нетачни су и наводи суда да се у записник са седнице Изборне комисије уноси кратка садржина тока седнице, а не и дискусија њених чланова приликом одлучивања, јер то није прописано чланом 6 Правилника, на коју одредбу се суд при том суд позива, па се имају применити одредбе члана 63 ЗУП-а.

Погрешан је и закључак суда да се јавност седница Изборне комисије остварује доношењем Одлуке о изборним радњама и роковима и њеним објављивањем на интернет страници Савета, с обзиром да из садржине наведене одлуке не произилази када се, у које време и где одржавају седнице Изборне комисије, већ само наводе врсте изборних радњи и рокови, као и органи надлежни за њихово предузимање.

Погрешан је став суда да је прелазним и завршним одредбама Закона о Високом савету судства уређено питање могућности кандидовања члана постојећег сазива Савета за члана Савета из реда судија у складу са новим уставним и законским решењима и да у погледу тог питања не постоји правна празнина. Суд сматра да је одредбом члана 64 Закона о ВСС уређен законски положај постојећег сазива Савета, као и питање трајања мандата свих чланова постојећег сазива, а потом утврђен и круг лица која, из реда постојећег сазива, могу бити бирана за члана Савета.

Суд погрешно закључује да је члановима постојећег сазива Савета из реда професора и адвоката конституисањем Савета 10.5.2023. године престала функција на основу члана 1. Закона, а чињеница је да у тадашњем сазиву Савета није било ни адвоката, ни професора јер су им функције престале раније, истеком мандата, а не на основу цитиране законске одредбе.

Постојећи чланови Савета из реда судија су наставили да обављају функцију до истека мандата управо да не би дошло до блокаде рада Савета.

Наиме, у време доношења новог Закона о ВСС 9.2.2003. године у саставу Савета је било девет чланова – шест изборних чланова из реда судија, један по службеној дужности – председник Врховног касационог суда, министар правде и председник скупштинског одбора за правосуђе. За случај да је члановима Савета из реда судија даном конституисања новог Савета престала функција, у Савету би остала четири истакнута правника и председник Врховног суда. С обзиром да је радни кворум осам, односно да Савет одржава седницу као је присутно најмање осам чланова Савета (чл.18 Закона о високом савету судства) нови сазив не би могао да функционише - нити да распише нове изборе, нити да донесе било коју одлуку. То је био разлог зашто је постојећем сазиву продужен мандат на који су изабрани по старом закону, у другачијој процедури и од стране другог органа – Народне скупштине. Дакле, прелазном одредбом чл. 64 став 2 закона о Високом савету судства превазиђена је ситуација немогућности конституисања и функционисања новог сазива Савета, с обзиром да у време доношења новог Закона о ВСС није био припремљен нити спроведен поступак избора нових чланова Савета из реда судија. Осим тога, ако се има у виду језичко тумачење одредбе чл. 64 ст. 1 Закона о ВСС, с обзиром да та одредба прописује престанак функције члану постојећег сазива, сви постојећи чланови Савета постају претходни чланови Савета, те у смислу става 4 истог члана могу бити поново бирани.

Такође, суд погрешно оцењује да је Изборна комисија обезбедила јавност рада доношењем Одлуке о изборним радњама и роковима. Подносилац захтева, међутим, указује да је дошло до повреде члана 8 Правилника о начину рада Изборне комисије која није обезбедила јавност рада, јер није одржавала јавне седнице у смислу да је унапред, преко сајата ВСС, обавештавала јавност о месту и времену одржавања истих, нити је било директног преноса седница, као што је то случај са Изборном комисијом Високог савета тужилаштва.

Подносилац захтева остаје у свему у погледу навода тужбе у вези са вршењем судијске функције члана Савета за време док му траје мандат у Савету и додаје да је Изборна комисија, полазећи од чињенице да чланови Савета из реда судија врше судијску функцију у судовима за које су изабрани, исте уписала у бирачки списак управо по том критеријуму, па је тако и подносилац захтева уписан у бирачки списак Основног суда у Ивањици, суда у коме врши судијску функцију од избора за судију до данас.

Имајући у виду све напред наведено, као и неопходност за **хитним поступањем**, подносилац захтева предлаже да суд, у складу са одредбама чл. 41. став 2, 42 став 3, и чл. 43. став 1 (имајући у виду да природа ствари то дозвољава) и чл. 43. став 5 Закона о управним споровима („Сл. гласник РС“, бр. 111/2009) и на основу одредби чл. 27. став 1 Закона о високом савету судства, у вези са одредбама чл. 27. став 7 и чл. 16. став 2 истог закона и одредби чл. 151. став 6 и 152. став 2 Устава донесе

ПРЕСУДУ

УВАЖАВА СЕ ЗАХТЕВ подносиоца **Снежане Бјелогрлић** из Београда па се **ПРЕИНАЧАВА** пресуда Управног суда 2У бр.10244/25 од 24.11.2025.године тако што се усваја тужба тужиље Снежане Бјелогрлић из Београда па се **ПОНИШТАВА** решење Изборне комисије Високог савета судства број 119-04-898/2025-02 од 11.10.2025. године и **проглашава кандидатура Снежане Бјелогрлић**, судије Основног суда у Ивањици, за изборног члана Високог савета судства из реда судија основних судова, као **благовремена, потпуна и дозвољена**

или

УВАЖАВА СЕ ЗАХТЕВ подносиоца **Снежане Бјелогрлић** из Београда па се **УКИДА** пресуда Управног суда 2У бр.10244/25 од 24.11.2025.године и предмет враћа Управном суду на поновно поступање, са налогом да изведе све процесне радње и расправи сва битна питања.

*

Подносилац захтева ставља и захтев за прекоредним решавањем предметног захтева, обзиром да се ради о изборном предмету.

Прилози:

1. Пресуда Управног суда 2 У бр.10244/25 од 24.11.2025.године
2. Пуномоћје за заступање од 25.12.2025.године

У Београду, 26.12.2025.год.

Пуномоћник,

АДВОКАТ
Предраг И. Васовић
БЕОГРАД, Кнез Милоша 43

ТРОШКОВНИК :

-за састав Захтева, износ од 120.000,00 дин., по АТ
-ПДВ на адв.услуге 20% - износ од 24.000,00 дин.

УКУПНО : 144.000,00 дин.

-за судску таксу, по ТТ

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
2 У 10244/25
24.11.2025. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Зорице Китановић, председника већа, мр Зорана Рељића и Весне Иконић, чланова већа, са судијским помоћником Слађаном Спасов, као записничарем, у управном спору по тужби тужиље Снежане Бјелогрлић из Београда, ул. Милоша Поперца 3/21, поднетој ради поништаја решења туженог органа Изборне комисије Високог савета судства, број 119-04-898/2025-02 од 11.10.2025. године, у предмету конкуренција, у нејавној седници већа, одржаној дана 24.11.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Решењем Изборне комисије Високог савета судства, број 119-04-898/2025-02 од 11.10.2025. године, одбачена је као недозвољена кандидациона пријава поднета од стране председника Основног суда у Горњем Милановцу, овлашћеног лица седнице свих судија тог суда, за кандидата Снежану Бјелогрлић, судију Основног суда у Ивањици, за изборног члана Високог савета судства из реда судија основних судова.

Тужбом поднетом Управном суду дана 30.10.2025. године, на основу одредбе члана 198. став 2. Устава Републике Србије, тужила је оспорила законитост наведеног решења Изборне комисије Високог савета судства, због повреде правила поступка, неправилног закључка у погледу чињеничног стања и неправилне примене закона, другог прописа или општег акта.

Повреде правила поступка доношења оспореног решења се, по налажењу тужиле, огледају у томе што оспорено решење не садржи упутство о правном средству, у складу са чланом 141. Закона о општем управном поступку ("Службени гласник РС", бр. 18/16, 95/18, 2/23), из ког разлога је ништаво у смислу одредбе члана 183. став 1. тачка 11. ЗУП-а. Такође се наводи да је оспорено решење донето без расправе о дозвољености поднете пријаве јер Изборна комисија није утврђивала чињенично стање, супротно одредби члана 102. став 1. Закона о општем управном поступку, будући да из садржине записника са пете седнице Изборне комисије од 11.10.2025. године произлази да није било расправе о дозвољености кандидационе пријаве тужиле и да су чланови комисије без утврђивања релевантних чињеница и изношења аргумената од стране чланова комисије, само гласали, те да је Комисија већином гласова са 4:1 донела одлуку да се кандидациона пријава одбаци као недозвољена, а све супротно одредби члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку. Навела је да је дошло и до повреде уставних јемстава права на једнаку законску заштиту без дискриминације (чл. 21. и 36.), као и права на правично одлучивање (члан 32.). С тим у вези, наведено је да Изборна комисија Високог савета судства није, у складу са Законом о Високом савету судства (члан 34. став 4.) и Правилником о начину рада Изборне комисије Високог савета судства (члан 27. став 4.), није обавестила јавност ни о једној седници коју је заказала и одржала, као и да је већ у поступку кандидовања објавила личне и професионалне податке кандидата и нарочито њихове програме, чиме их је учинила доступним и ставила на располагање осталим кандидатима којима је на тај начин поговарала у представљању, док је тужилу ставила у неповољнији положај чак и у ситуацији да њена жалба буде усвојена и кандидатура проглашена. Истакла је да је образложење решења неразумљиво с обзиром да релевантне чињенице пису ни утврђиване у току поступка оцене дозвољености кандидационе пријаве тужиле, те да је свим наведеним повређено право тужиле на правично суђење.

Тужилца налази да Изборна комисија није правилно применила одредбе Устава и закона у погледу могућности кандидовања за члана Високог савета судства из реда судија изабраних у складу са Законом о Високом савету судства из 2008. године, чиме је поступила супротно начелу законитости и предвидивости из члана 5. Закона о општем управном поступку. Тужилца указује да је одредбом члана 27. став 1. важећег Закона о Високом савету судства прописано да кандидат за члана Савета може бити сваки судија, с тим да су ограничења за ово изборно право предвиђена Уставом за председника суда (члан 151. став 6.) и изборног члана ВСС (члан 152. став 2.), а које забране садржи и Закон о Високом савету судства (члан 26. став 7. и члан 16. став 2.), при чему никакав други услов, нити забрана за кандидовање за члана Савета из реда судија није прописана.

У погледу правног положаја чланова Високог савета судства изабраних у складу са Законом о Високом савету судства ("Службени гласник РС, бр. 116/08...76/21), који је важио до 11. маја 2023. године (почетак примене важећег Закона о Високом савету судства), тужилца наводи да Уставни закон за спровођење Акта о промени Устава Републике Србије прописује да Високи савет судства и Државно веће тужилаца настављају са радом до ступања на снагу прописа којима се избор њихових чланова и надлежности усклађују са Амандманима, а да чланови постојећег сазива Високог савета судства из реда судија и Државног већа тужилаца из реда заменика јавних тужилаца настављају да обављају функцију као чланови Високог савета судства и Високог савета тужилаштва у складу са Амандманима, до истека мандата на који су изабрани (члан 4. ст. 1. и 2.).

Такође је наведено да Уставни закон наставак вршења функције оних функционера који су изабрани пре ступања на снагу Амандмана и то за председника Врховног касационог суда, председнике других судова, Републичког јавног тужиоца и друге јавне тужиоце (члан 8.), при чему је за наведене функционере наведено да могу бити бирали на исте (одговарајуће) функције.

У тужби се даље наводи да је одредбама члана 64. Закона о Високом савету судства прописано да члан постојећег сазива Високог савета судства који је изабран из реда судија наставља да обавља функцију као члан Савета, до истека мандата на који је изабран (став 2.), те да за члана Савета у складу са одредбама тог закона може бити биран члан постојећег сазива Високог савета судства из реда адвоката и професора Правног факултета (став 3.), као и члан претходних сазива Високог савета судства (став 4.). Полазећи од наведеног, тужила констатује да ситуација у вези са тим да ли члан постојећег сазива Високог савета судства из реда судија који ту функцију обављао пре ступања на снагу Амандмана може да буде изабран за члана Савета из реда судија у складу са важећим Законом о Високом савету судства није изричито уређена ни Уставом, ни Уставним законом, а ни Законом о Високом савету судства, односно да та могућност изричито није дозвољена нити забрањена. Тужила стога налази да, у складу са начелима функционисања демократске правне државе, оно што није забрањено-дозвољено је, а забрана не би ни могла бити прописана јер би представљала дискриминацију према члановима постојећег сазива Савета из реда судија у односу на чланове постојећег сазива Савета из реда адвоката и професора правног факултета, која је чланом 21. Устава забрањена, при чему би судијама било повређено и право на учешће у управљању јавним пословима прописано чланом 53. Устава. Тужила, следом изнетог, налази да је очигледно да у погледу уређења тог питања постоји правна празнина, која се попуњава смисленим и одговарајућим тумачњем права (не само простом језичком применом права).

Што се тиче могућности кандидовања за члана Савета у складу са важећим Законом о Високом савету судства оних чланова Савета из реда судија који су за члана Савета изабрани у складу са Законом о Високом савету судства из 2008. године, тужила наводи да је неспорно да поновни избор чланова Савета није могућ, али код одлучивања да ли је дозвољено члану постојећег сазива Савета из реда судија да се кандидује за члана Савета у складу са важећим Законом о Високом савету судства неопходно је поћи од тога да ли се избор члана Савета из реда судија који ту функцију обавља у тренутку промене Устава, може сматрати "поновним избором". Сматра да се притом мора поћи од уставне забране повратног дејства закона и других општих аката (члан 197.) према којој повратно дејство могу имати, изузетно, само поједине одредбе закона и то ако то налаже општи интерес утврђен пре доношења закона, што значи да законодавац, ако жели повратно дејство којој од одредаба неког закона, такву ситуацију мора изричито да наведе и да је образложи општим интересом. С тим у вези се наводи да предлог Закона о Високом савету судства од 2023. године није садржао образложење о општем интересу за повратно дејство било које од његових одредаба, нити тај закон сам садржи изричиту одредбу о повратном дејству која би налагала повратно дејство тог закона у погледу избора чланова Савета из реда судија, односно њиме није прописано да се његове одредбе примењују и на чланове Савета из реда судија изабране по Закону о Високом савету судства из 2008. године и да се њихов текући мандат сматра мандатом у складу са законом од 2023. године, нити закон од 2023. садржи забрану за судије - чланове Савета да се кандидују за члана Савета.

Истакнуто је да би се могао извести закључак о поновном избору, неопходно је да је судија на ту функцију, у исто тело, већ био биран по сада важећем закону из 2023. године, а што у конкретној ситуацији није случај. Чланови постојећег сазива Савета из реда судија који су, на основу члана 4. став 2. Уставног закона, наставили да обављају функцију као чланови Високог савета судства, у складу са Амандманима, нису изабрани у складу са важећим Законом о Високом савету судства, већ су били изабрани по раније важећим одредбама Устава од 2006. и Законом о Високом савету судства из 2008. године. То значи да су они били изабрани од стране другог субјекта (Народне скупштине) у сасвим друго (иако истоимено) тело. Друго тело јер је оно имало другачији састав, другачију надлежност, другачији поступак избора, при чему је све његове чланове бирала Народна скупштина, дакле, у конкретном случају не ради се о поновном избору. У складу са тим, тужила налази да једини чланови Савета који су бирани у складу са актуелним Уставом и законом јесу истакнути правници, те се само на њих и може применити забрана поновног избора, док на судије-чланове не може, јер би то било противуставно. Притом је указано на примере оваквог тумачења (кандидовање Бориса Тадића на председничким изборима 2012. године) и међународне стандарде на које указује и Извештај Венецијанске комисије о временским ограничењима од 16/17 марта 2018. године.

Тужбом је указано да је у поступку кандидовања за избор чланова Високог савета тужилаштва из реда јавних тужилаца, који се тренутно одвија, Изборна комисија Високог савета тужилаштва прогласила кандидатуру Бориса Павловића, као и кандидатуру Предрага Миловановића, обојица изборних чланова Високог савета тужилаштва из реда јавних тужилаца, а притом, Уставни закон и Закон о Високом савету тужилаштва на идентичан начин уређује одредбе о дозвољености кандидовања. Полазећи од наведеног, тужила оцењује да је Изборна комисија Високог савета судства оспореним решењем не само погрешно тумачила цитиране прописе, већ је и правну празнину неправилно попунила додавањем забране која није прописана и њеном ретроактивном применом, супротно члану 197. Устава, чиме су нарушена уставна начела правне сигурности, правне једнакости и забране дискриминације.

У тужби се даље наводи да су оспореним решењем погрешно тумачене одредбе Закона о Високом савету судства којима су уређена питања неспојивости функције са функцијом члана Савета (члан 15.) и услова за кандидовање за члана Савета из реда судија (члан 27.), а на основу који је оцењено да тужила, као изборни члан Високог савета судства из реда судија, за време трајања мандата у Савету, не врши судијску функцију па самим тим не испуњава услов да се кандидује за изборног члана савета. Тужила налази да је наведено тумачење законске одредбе погрешно и противречи смислу учешћа судија у раду Савета. Истиче да Устав прописује сталност судијске функције које траје од избора за судију док судија не наврши радни век и не уређује никакав прекид у вршењу судијске функције током трајања мандата било члана Високог савета судства, било председника суда. Управо тим питањем се бавио и Уставни суд када је одлучивао о спорној законској одредби да за време трајања мандата председник суда не може да обавља судијску дужност (одлука I У 122/2002 од 13.02.2023. године), уз образложење да се функција судије не може искључити из функције председника јер је у њој логички садржана будући да се председник суда бира међу судијама, а осим тога Устав не предвиђа могућност престанка судијске функције за време трајања мандата председника суда.

Тужила налази да се наведено образложење у потпуности може применити на спојивост судијске функције са функцијом члана Високог савета судства из реда судија, јер уколико би судијска функција престала моментом избора на функцију члана Савета, престао би и основ по ком судија врши функцију у Савету што би водило разрешењу, а поред тога, такво тумачење би водило томе да би по истеку мандата чланови Високог савета судства морали поновно бити бирани за судије суда из ког су изабрани у Високи савет судства, те осим тога и судија који је удаљен са функције, врши судијску функцију у суду за који је изабран све до њеног престанка и такође би имао права да се кандидује, као и судија који је одлуком Савета упућен да ради у Савет, Министарство правде, Правосудну академију или неку међународну организацију у области правосудја. Наведено је и да идентичну одредбу о неспојивости вршења функција која постоји у Закону о Високом савету тужилаштва, Изборна комисија Високог савета тужилаштва, за разлику од овде туженог органа, није сматрала препреком за кандидатуру.

Полазећи од наведеног, тужила предлаже да суд донесе пресуду којом ће да усвоји тужбу, поништи оспорено решење и прогласи кандидатуру Снежане Бјелогрић, као благовремену, потпуну и дозвољену или да усвоји тужбу, поништи решење туженог од 11.10.2025. године и наложи Изборној комисији Високог савета судства да поново одлучи о кандидационој пријави кандидата Снежане Бјелогрић, судије Основног суда у Ивањици за изборног члана Високог савета судства из реда судија основних судова.

Тужила је у тужби истакао захтев за одлагање извршења Одлуке Високог савета судства о изборним радњама и роковима за спровођење поступка избора кандидата за изборног члана Високог савета судства из реда судија Врховног суда, виших судова, привредних судова и Привредног апелационог суда, основних судова, прекршајних судова и Прекршајног апелационог суда, без навођења броја и датума одлуке чије одлагање захтева, из ког разлога јој је решењем Управног суда 2 У 10244/25 од 13.11.2025. године наложено да захтев уреди навођењем броја и датума одлуке чије одлагање захтева.

Поступајући по налогу Управног суда за уређење тужбе у делу који се односи на захтев за одлагање извршења, тужила је Управном суду, дана 17.11.2025. године, доставила "допуњену тужбу" против решења Изборне комисије Високог савета судства, број 119-04-898/2025-02 од 11.10.2025. године, које је оспорено иницијално поднетом тужбом од 30.10.2025. године, као и против решења Изборне комисије Високог савета судства, број: 119-04-1038/2025-02 од 6.11.2025. године. У погледу захтева за одлагање извршења, навела је да предлаже да суд одложи извршења Одлуке Високог савета судства о изборним радњама и роковима за спровођење поступка избора кандидата за изборног члана Високог савета судства из реда судија Врховног суда, виших судова, привредних судова и Привредног апелационог суда, основних судова, прекршајних судова и Прекршајног апелационог суда, број 021-02-96/2025-02 од 29.09.2025. године.

Поступајући по допуњеној тужби од 17.11.2025. године, Суд је раздвојио поступке за оцену законитости решења наведених у истој. У односу на решење Изборне комисије Високог савета судства, број 119-04-898/2025-02 од 11.10.2025. године, које је оспорено иницијалном тужбом од 30.10.2025. године, поступак настављен у предмету 2 У 10244/25, док је у односу на решење Изборне комисије Високог савета судства, број: 119-04-1038/2025-02 од 6.11.2025. године формиран предмет број У 10814/25.

Изборна комисија Високог савета судства је доставила одговор на тужбу дана 17.11.2025. године, који је допунила дана 20.11.2025. године. У одговору се наводи да је решењем о одбацивању кандидационе пријаве предузета управна радња у „поступку избора кандидата за изборног члана Високог савета судства из реда судија” која је повезана са доношењем управног акта-Одлуке Високог савета судства којом се констатује избор чланова Савета, у смислу члана 42. Закона о Високом савету судства. Због тога у конкретном случају Законом о Високом савету судства није прописано правно средство против оспореног решења, па ни право на подношење ове тужбе Управном суду, те да тужиља може своје право остварити тек након доношења управног акта, Одлуке Високог савета судства којом се констатује избор чланова Високог савета судства. С тим у вези, у одговору се наводи да је Законом о Високом савету судства предвиђено право судије који је уписан у бирачки списак на подношење приговора (члан 40.), односно подношења жалбе Уставном суду (члан 41.). Имајући у виду наведено, Изборна комисија Високог савета судства предлаже да суд одбаци тужбу, у смислу члана 26. Закона о управним споровима, односно да ако суд тужбу не одбаци, исту одбије, у смислу члана 40. став 2. Закона о управним споровима. Ово стога што је оспорено решење донео надлежни орган правилном применом закона и по правилима поступка, а све на основу тачно утврђених чињеница и правилно утврђеног чињеничног стања. Ово стога што је Изборна комисија Високог савета судства утврдила чињеницу да судија Снежана Бјелогрић не врши судијску функцију у основном суду у моменту подношења кандидационе пријаве и правилно извела закључак да, у смислу одредбе члана 27. став 2, у вези члана 15. став 1. Закона о Високом савету судства, не испуњава услове за кандидовање за члана Савета из реда судија.

У одговору су оспорени наводи тужбе којима се указује да оспорено решење Изборне комисије не садржи упуство о правном средству, истицањем да је тужиља искористила право средство против оспореног акта подношењем тужбе Управном суду. Такође, неосновани су наводи тужбе да приликом одлучивања о дозвољености кандидационе пријаве тужиље Изборна комисија није утврђивала чињенично стање јер из садржине записника са пете седнице Изборне комисије, одржане 11.10.2025. године произлази да није било расправе о дозвољености кандидационе пријаве тужиље. С тим у вези, наведено је да чланом 6. став 1. Правилника о начину рада Изборне комисије Високог савета судства прописано да Изборна комисија одлучује на седници, док је ставом 4. истог члана прописано да се о свакој седници води записник који потписује председник и чланови Изборне комисије. Комисија стога налази да из цитираних одредаба Правилника не произлази да се у записник уноси расправа и дискусија чланова Изборне комисије приликом одлучивања, већ кратка садржина тока седнице, као и да разлози за донету одлуку који су наведени у образложењу решења не морају да стоје у записнику са седнице.

У односу на тужбени навод према коме Изборна комисија није обавестила јавност ни о једној седници коју је заказала и одржала, односно да одржава седнице затворене за јавност, у одговору се наводи да је, након доношења одлуке председника Високог савета судства о отпочињању поступка избора, Изборна комисија донела Одлуку о изборним радњама и роковима, број: 021-02-96/2025-02 од 29.09.2025. године, која је јавно доступна, истог дана објављена је на интернет страници Високог савета судства, у делу „Поступак избора члана Савета”, у којој су наведени датуми изборних радњи и рокова, те је свако заинтересовано лице могло по захтеву да приступи седници

Изборне комисије, при чему све пријаве, решења, акта, саопштења Комисија одмах објављује на интернет страници Високог савета судства, управо ради обавештавања јавности о раду Изборне комисије.

У погледу навода тужбе којима се указује на постојање правне празнине у Закону о Високом савету судства, у одговору се наводи да је такво тумачење погрешно и противно јавном интересу. Наиме, Високи савет судства има 11 чланова, од чега шест судија које бирају судије, четири истакиута правника које бира Народна скупштина и председник Врховног суда, као члан по положају. Уколико је, по тумачењу тужиле, законодавац оставио правну празнину и допустио могућност поновног кандидовања постојећег члана Савета из реда судија, док је још у мандату, то би имало за последицу да поступак избора чланова Савета из реда судија не би могао да се оконча. Ово стога што Савет има шест изборних чланова из реда судија па уколико би право на поновни избор, поред тужиле користили и сви остали изборни чланови постојећег сазива Савета из реда судија, Високи савет судства никада не би могао да обавља своје надлежности из члана 40. Закона о Високом савету судства (одлучивање о приговору због повреде изборног права), нити би могао да донесе одлуку којом констатује избор чланова Савета, у смислу члана 42. Закона о Високом савету судства, јер би сви изборни чланови постојећег сазива Савета из реда судија који би се поново кандидовали морали бити изузети из одлучивања, због сукоба интереса у којем би се налазили. Такође је наведено да су неосновани и наводи тужбе који се односе на нарушавање сталности судијске функције јер решењем Изборне комисије о одбацивању кандидационе пријаве Снежане Бјелогрић није повређено њено право да по престанку мандата у Високом савету судства настави да врши судијску функцију као судија Основног суда у Ивањици. Притом је указано да је поређење са другим државним функционерима у целости неосновано јер су њихов положај, као и право на поновни избор (мандат) уређени другим прописима, док су мандат чланова Високог савета судства и право на поновни избор уређени Законом о Високом савету судства, чије одредбе је Изборна комисија правилно применила.

Тужени орган налази да је неосновано и позивање на дискриминацију која подразумева неједнако поступање или неоправдано прављење разлике с обзиром на лична својства (члан 2. став 1. тачка 1. Закона о забрани дискриминације). Све и уколико би својство члана постојећег сазива Савета из реда судија уопште представљало лично својство, сагласно члану 2. став 1. тачка 1. наведеног закона, не би се могло говорити о повреди начела једнакости и о дискриминацији тужиле у смислу члана 7. истог Закона. Ово стога што се тужиле не налази у истој ситуацији као чланови постојећег сазива Савета из реда адвоката и професора правног факултета јер је њима, за разлику од тужиле престала функција члана постојећег сазива Савета, даном конституисања Високог савета судства, 10.05.2023. године. У погледу захтева за одлагање извршења Одлуке о изборним радњама и роковима за спровођење поступка избора кандидата за изборног члана Високог савета судства из реда судија основних судова, наведено је да је недозвољен јер та одлука није предмет овог управног спора, те га стога треба одбацити.

Управни суд је, у поступку претходног испитивања тужбе, нашао да је надлежан за оцену законитости решења Изборне комисије Високог савета судства, број 119-04-898/2025-02 од 11.10.2025. године, донетог применом одредбе члана 33. став 3. Закона о Високом савету судства ("Службени гласник РС" бр. 10/23).

Законом о Високом савету судства уређен је положај, надлежност, организација и начин рада Високог савета судства, као независног државног органа, те су прописани услови и поступак за избор изборног члана Савета (чл. 25. до 42.).

Одредбама члана 33. наведеног закона, уређен је поступак Изборне комисије по кандидационој пријави, тако што је прописано да Изборна комисија испитује благовременост, дозвољеност и потпуност пријаве (став 1.), да Комисија у року од 24 часа од пријема непотпуне пријаве закључком позива кандидата да поднеу пријаву допуни у року од 48 часова од часа пријема, уз упозорење да се у супротном пријава одбацује (став 2.), те да неблаговремену и недозвољену и непотпуну пријаву Изборна комисија одбацује решењем (став 3.).

Одредбама члана 40. наведеног закона уређено је право на приговор, тако што је прописано да судија који је уписан у списак судија који гласају на бирачком месту на ком је гласао има право да, преко Изборне комисије, поднесе приговор Савету (став 1.), те да Савет одлучује о приговору решењем у року од 48 часова од часа пријема приговора (став 2.), с тим да ако Савет усвоји приговор, поништава изборну радњу, односно избор, а изборна радња или избор се понавља у року од осам дана (став 3.).

Одредбама члана 41. Закона о Високом савету судства, прописано је да против решења Савета којим је одбачен или одбијен приговор подносилац приговора може поднети жалбу Уставном суду, која искључује право на подношење уставне жалбе, у року од 48 часова од часа објављивања решења (став 1.); да против решења Савета којим је усвојен приговор кандидат и судија који је уписан у списак судија који гласају на бирачком месту на ком је утврђено да је повређено изборно право може поднети жалбу Уставном суду, која искључује право на подношење уставне жалбе, у року од 48 часова од часа објављивања решења (став 2.), те да је Уставни суд је дужан да донесе одлуку по жалби Уставном суду из ст. 1. и 2. овог члана у року од 72 часа од часа пријема жалбе Уставном суду са списима (став 3.), при чему ако Уставни суд усвоји жалбу Уставном суду и поништи изборну радњу односно изборе, одговарајућа изборна радња, односно избори поновиће се најкасније за осам дана (став 4.).

Одредбом члана 42. став 3. Закона о Високом савету судства, прописано је да Савет после протекла рока за подношење приговора, ако приговор није поднет или после протекла рока за подношење жалбе Уставном суду, ако жалба Уставном суду није поднета, односно после пријема одлуке Уставног суда којом одбија или одбацује жалбу Уставном суду, објављује коначне резултате гласања и доноси одлуку којом констатује избор члана Савета.

Из цитираних законских одредаба произлази да против решења Изборне комисије из члана 33. став 3. Закона о Високом савету судства, о одбачају кандидационе пријаве, кандидат нема правну заштиту подношењем приговора, односно жалбе Уставном суду. Непрописивање правне заштите у поступку остваривања и уживања одређеног права представља саставни део самог права па тако и предметног права судије да учествује у поступку за избор члана Савета из реда судија, а што за последицу има осујећење циља са којим је то право прописано.

У конкретном случају се, наиме, ради о посебном праву судије које проистиче из корпуса права који се стичу избором за судију и подразумева право судије да учествује у поступку за избор члана Високог савета судства, те стога непрописивањем правне заштите у односу на решење о одбачају кандидационе пријаве, кандидат губи право на даље учешће у том поступку а да претходно није проверена законитост решења о одбачају кандидационе пријаве.

Високи савет судства је Уставом Републике Србије (члан 150. став 1.) и Законом о Високом савету судства (члан 2. став 1.), одређен као независан државни орган који обезбеђује и јемчи независност судова, судија, председника судова и судија поротника.

Из наведеног Уставног и законског одређења Високог савета судства произлази да право судије да учествује у поступку избора за тај државни орган представља једно од виталних права која проистичу из судијске функције и које као такво мора бити заштићено пружањем одговарајуће правне заштите, у складу са Уставом и законом.

Одредбама члана 198. Устава Републике Србије, прописано је да појединачни акти и радње државних органа, организација којима су поверена јавна овлашћења, органа аутономних покрајина и јединица локалне самоуправе, морају бити засновани на закону (став 1.), као и да законитост коначних појединачних аката којима се одлучује о праву, обавези или на закону заснованом интересу подлеже преиспитивању пред судом у управном спору, ако у одређеном случају законом није предвиђена другачија судска заштита (став 2.).

Одредбом члана 1. став 2. Закон о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), прописано је да се тим законом обезбеђује судска заштита појединачних права и правних интереса и законитост решавања у управним и другим Уставом и законом предвиђеним појединачним стварима.

Одредбом члана 3. став 2. наведеног закона, прописано је у управном спору суд одлучује и о законитости коначних појединачних аката којима се решава о праву, обавези или на закону заснованом интересу, у погледу којих у одређеном случају законом није предвиђена другачија судска заштита.

Одредбом члана 11. став 1. истог закона, прописано је да тужилац у управном спору може да буде физичко, правно или друго лице, ако сматра да му је управним актом повређено неко право или на закону засновани интерес.

Полазећи од цитираних одредаба члана 198. Устава Републике Србије и члана 3. став 2. Закона о управним споровима, Управни суд налази да оспорено решење Изборне комисије Високог савета судства о одбачају кандидационе пријаве кандидата за избор члана Високог савета судства из реда судија, представља коначан појединачан акт којим се одлучује о праву и на закону заснованом интересу кандидата, чију законитост испитује Управни суд у управном спору.

Налазећи да је тужба допуштена и благовремено поднета од стране лица које има својство тужиоца у овом спору, у складу са законом, Управни суд је приступио испитивању оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, те је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Према наводима из образложења оспореног решења, Изборној комисији Високог савета судства достављена је дана 10.10.2025. године, у 13,40 часова, кандидациона пријава за кандидата Снежану Бјелогрић за изборног члана Високог савета судства из реда судија кога предлаже седница свих судија Основног суда у Горњем Милановцу. Изборна комисија на седници одржаној дана 11.10.2025. године констатовала да је пријава благовремена и потпуна, након чега је прешла на одлучивање о дозвољености пријаве. Након гласања, Изборна комисија је већином гласова закључила да Снежана Бјелогрић, као члан постојећег Сазива Високог савета судства из реда судија, не испуњава услове да се кандидује за поновни избор за члана Високог савета судства из реда судија.

Тужени орган у образложењу оспореног решења наводи да је одредбом члана 16. став 2. Закона о Високом савету судства прописано да изборни члан Савета не може бити поново биран на ту функцију, те да се, према одредби члана 62. истог закона, даном конституисања Савета сматра дан када је одлука о избору свих чланова Савета које бира Народна окупштина објављена у "Службеном гласнику Републике Србије". Дале је наведено да, на основу члана 64. Закона о Високом савету судства, даном конституисања Савета престаје функција члану постојећег сазива Високог савета судства (став 1.), с тим да изузетно од става 1. овог члана, члан постојећег сазива Високог савета судства који је изабран из реда судија наставља да обавља функцију као члан Савета, до истека мандата на који је изабран (став 2.), као и да члан постојећег сазива Високог савета судства из реда адвоката и професора правног факултета може бити биран за члана Савета у складу са одредбама овог закона (став 3.), те да члан претходних сазива Високог савета судства може бити биран за члана Савета у складу са одредбама овог закона (став 4.).

Уставни закон за спровођење Акта о промени Устава Републике Србије ("Службени гласник РС" бр. 115/21), у одредби члана 8. предвиђа могућност поновног избора на функцију за председника Врховног суда (став 1.), председнике судова који су изабрани пре ступања на снагу амандмана (став 2.), Републичког јавног тужиоца који је изабран пре ступања на снагу амандмана (став 3.) и јавног тужиоца који је изабран пре ступања на снагу амандмана (став 4.).

Полазећи од наведених одредаба Закона о Високом савету судства и Уставног закона, тужени орган налази да је јасно да је изузетак који је предвиђен за конкретно наведене функционере, као и адвокате и професора Правног факултета, није прописан и за чланове постојећег сазива Високог савета судства из реда судија. Дакле, конституисањем Савета у складу са одредбама важећег Закона о Високом савету судства, чланови дотадашњег Високог савета судства овоју функцију настављају да врше, али у режиму овог Закона, који искључује могућност сабирања мандата. Тужени орган у образложењу оспореног решења наводи и да је одредбом члана 27. став 2. Закона о Високом савету судства прописано да за члана Савета може бити биран судија кога предложи седница свих судија једног или више судова према врсти и степену суда у

којем судија врши судијску функцију, док је одредбом члана 15. став 1. наведеног закона прописано да изборни члан Савета из реда судија не може вршити судијску функцију за време трајања мандата у Савету. Како судија Снежана Вјелогрић не врши судијску функцију у основном суду у моменту подношења кандидационе пријаве, тужени орган налази да не испуњава услове за кандидовање за члана Савета из реда судија.

На основу одредбе члана 33. став 3. Закона о Високом савету судства, у вези са чланом 26. став 2. Правилника о начину рада Изборне комисије Високог савета судства ("Службени гласник РС" бр. 34/24), тужени орган је одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

По оцени Управног суда, оспорено решење је правилно и на закону засновано из разлога који су у њему дати а које као правилне и довољне прихвата и овај суд, налазећи притом да се законитост истог не доводи у питање наводима тужбе.

Управни суд је, разматрајући најпре наводе тужбе који се односе на повреду правила поступка доношења оспореног решења, истицањем да су повређене одредбе Закона о општем управном поступку које се односе на начин утврђивања чињеница, делове и садржину решења, те ништавост оспореног акта, оценио да нису основани. Суд, наиме, констатује да су Законом о високом савету судства, поред осталог, уређени услови и поступак избора изборног члана Савета (члан 1.), као и да је наведеним законом прописано да Савет образује радна тела (члан 17. тачка 24), те да се образовање, састав и начин рада радног тела ближе уређује актом Савета (члан 19. став 4.). На основу наведеног, донет је Правилник о начину рада Изборне комисије Високог савета судства ("Службени гласник РС", број 34/24), којим је прописано да се питања која се односе на рад Изборне комисије, а која нису уређена овим правилником, могу се уредити одлуком или закључком Изборне комисије, у складу са одредбама Закона о Високом савету судства и одредбама овог правилника (члан 2.). Како из наведених одредаба Закона и Правилника произлази да се поступак доношења предметног акта у целости уређује тим прописима, Управни суд налази да се на поступак доношења тог акта не примењују одредбе Закона о општем управном поступку, те су стога изнети наводи у целости неосновани.

У погледу навода тужбе којима се указује на то да је оспорено решење донето без расправе о дозвољености кандидационе пријаве тужиле и изношења аргумената од стране чланова комисије, Управни суд налази да исти нису основани. Ово стога што је одредбама члана 6. Правилника прописано да Изборна комисија одлучује на седници већином гласова свих чланова (ст. 1. и 2.), при чему се о свакој седници Изборне комисије води записник који потписују председник и чланови (став 4.). Како из наведених одредаба Правилника не произлази да се у записник са седнице Комисије уноси дискусија чланова Изборне комисије приликом одлучивања, већ кратка садржина тока седнице, Управни суд је оценио да су изнети наводи неосновани. Суд налази да су неосновани и наводи према којима Комисија није обавестила јавност ни о једној седници коју је заказала и одржала, односно да одржава седнице затворене за јавност. Ово стога што је након доношења одлуке председника Високог савета судства о отпочињању поступка избора, Изборна комисија донела Одлуку о изборним радњама и роковима, број: 021-02-96/2025-02 од 29.09.2025. године, која је јавно доступна, будући да је истог дана објављена на интернет страници Високог савета судства, у делу „Поступак избора члана

Савета", у којој су наведени датуми изборних радњи и рокова, те је свако заинтересовано лице могло по захтеву да приступи седници Изборне комисије. Суд је ценно и остале наводе који се односе на повреду правила поступка и нашао да нису од утицаја на другачије одлучивање.

По оцени Управног суда, неосновани су наводи тужбе којима се законитост оспореног решења спори истицањем да је донето на основу неправилне примене одредаба Устава и закона и то у погледу могућности кандидовања за члана Високог савета судства из реда судија оних судија који су изабрани по закону који је важио до 11. маја 2023. године, када је почео да се примењује Закон о Високом савету судства ("Службени гласник РС" бр. 10/23).

Управни суд, наиме, налази да се као спорно правно питање у овој правној ствари поставља питање да ли судија који је за члана постојећег сазива Високог савета судства из реда судија изабран у складу са Законом о Високом савету судства ("Службени гласник РС, бр. 116/08...76/21), што је случај са овде тужиљом, има право да буде поново кандидован, односно биран за члана Високог савета судства из реда судија, у складу са важећим Законом о Високом савету судства.

Тужени орган, с тим у вези, у образложењу оспореног решења, полазећи од одредаба члана 16. став 2. и чл. 62. и 64. Закона о Високом савету судства, те одредаба члана 8. Уставног закона за спровођење Акта о промени Устава Републике Србије, налази да наведеним прописима као релевантим за одлучивање у овој ствари није предвиђена могућност да члан постојећег сазива Савета из реда судија који је изабран у складу са претходно важећим законом буде поново биран, у складу са важећим законом. Ово стога што је важећим законом таква могућност предвиђена за адвокате и професоре правног факултета, али не и за чланове постојећег сазива Високог савета судства из реда судија. Тужени орган оцењује да конституисањем Савета у складу са одредбама важећег Закона о Високом савету судства, чланови дотадашњег Високог савета судства своју функцију настављају да врше, али у режиму овог Закона, који искључује могућност сабирања мандата. Тужени орган притом констатује и да тужиља, услед чињенице да у тренутку подношења кандидационе пријаве не врши судијску функцију у основном суду, не испуњава услове за кандидовање за члана Савета из реда судија, те следом изнетог кандидациону пријаву одбацује овде оспореним решењем.

Одредбама члана 64. важећег Закона о Високом савету судства, прописано је најпре да даном конституисања Савета престаје функција члану постојећег сазива Високог савета судства (став 1.), с тим да изузетно од става 1. овог члана, члан постојећег сазива Високог савета судства који је изабран из реда судија наставља да обавља функцију као члан Савета, до истека мандата на који је изабран (став 2.), као и да члан постојећег сазива Високог савета судства из реда адвоката и професора правног факултета може бити биран за члана Савета у складу са одредбама овог закона (став 3.), те да члан претходних сазива Високог савета судства може бити биран за члана Савета у складу са одредбама овог закона (став 4.). Како одлуком Уставног суда није утврђено да наведене законске одредбе нису у сагласности са Уставом, исте се као важеће примењују приликом одлучивања у овој ствари.

Управни суд налази да су одредбама члана 64. Закона о Високом савету судства целовито уређена питања која се везују за прелазни режим примене тог закона. Уређен је законски положај комплетног постојећег сазива Савета, као и питање трајања мандата свих чланова постојећег Савета, а потом је утврђен и круг лица која из реда чланова постојећег сазива, која могу бити бирања за члана Савета. Наиме, одредбом става 1. наведеног члана Закона је најпре прописано да даном конституисања Савета престаје функција члану постојећег сазива Високог савета судства, док је одредбом става 2. тог члана Закона прописан изузетак од става 1. тог члана, тако што је прописано да члан постојећег сазива Високог савета судства који је изабран из реда судија, у које спада овде тужила, наставља да обавља функцију као члан Савета, до истека мандата на који је изабран. Дакле, постојећи члан Савета из реда судија врши функцију у Савету до истека мандата и то складу са одредбама важећег Закона о Високом савету судства, како то правилно закључује тужени орган. У односу на остале две категорије чланова Савета, међутим, утврђен је другачији прелазни режим. Одредбом става 3. наведеног члана Закона прописана је могућност поновног бирања члана Савета из реда адвоката и професора правног факултета, којима је претходно, сагласно ставу 1. тог члана Закона, престала функција. Из наведеног следи да се члан постојећег сазива Савета из реда судија не налази се у истој законом прописаној правној ситуацији као члан из реда адвоката и професора, будући да је у односу на њега, законодавац утврдио изузетак од престанка функције и прописао да исти наставља да врши функцију до истека мандата, док је могућност поновног бирања предвидео за члана Савета из реда адвоката и професора правног факултета. Управни суд стога налази да се одлучивање туженог органа по конкурсној пријави тужиле као кандидата за изборног члана Високог савета судства из реда судија, за кога прелазним режимом Закона о Високом савету судства није предвиђена могућност поновног бирања, заснива на примени важећег закона којим је то питање уређено, те да су стога неосновани наводи тужбе да у конкретном случају постоји правна празнина у погледу могућности поновног бирања члана постојећег Савета из реда судија.

Управни суд оцењује да се тужбом неосновано указује на то да је важећим Законом о Високом савету судства повређен уставни принцип забране повратног дејства закона. Ово стога што је у односу на члана постојећег сазива из реда судија прописано да исти наставља функцију до истека мандата, из чега следи да тај члан своје право остварује у пуном обиму у коме је исто конституисано избором на ту функцију, како у погледу садржине права, тако и у погледу његовог трајања. Дакле, важећим Законом о Високом савету судства се ни на који начин не задире у суштину права тужиле ни као члана постојећег сазива Високог савета судства нити се дира у његово право да након престанка функције у постојећем сазиву Савета, настави да врши судијску функцију у суду из кога је изабрана у Високи савет судства, те су стога у целости неосновани тужбени наводи о повратном дејству закона.

По оцени Управног суда, неосновани су наводи тужбе којима се указује на повреду уставних јемстава забране дискриминације (члан 21.) и права на учешће грађана у јавним пословима (члан 53.). Питање дискриминације се разматра у односу на лица која се налазе у једнаким чињеничним и правним ситуацијама прописаним законом којим се одређено право уређује, те се у односу на тај круг лица прописује забрана дискриминације по било ком основу, а нарочито по основу расе, пола, националне припадности, друштвеног порекла, рођења, вероисповести, политичког или другог уверења, имовног стања, културе, језика, старости и психичког или физичког инвалидитета.

Како се у конкретном случају ради о избору који се врши унутар одређеног круга лица за државни орган, на начин и под условима прописаним законом којим се тај избор уређује, Суд налази да су изнети наводи у целости неосновани, будући да се тај избор заснива на оцени испуњености услова за исти, у складу са законом.

У погледу навода тужбе којима се указује на одлучивање по пријавама за кандидовање за председника Републике и избора чланова Високог савета тужилаштва, Управни суд налази да се ради о поступцима вођеним пред другим државним органима, у складу са прописима којима су уређени, те стога исти нису од утицаја на одлучивање у овом спору.

По оцени Управног суда, неосновани су наводи тужбе према којима се указује на погрешно тумачење одредаба Закона о Високом савету судства о неспојивости функције са функцијом члана Савета (члан 15.) и услова за кандидовање за члана Савета из реда судија (члан 27.), а на основу којих је оцењено да тужила, као изборни члан Савета из реда судија, за време трајања мандата у Савету, не врши судијску функцију па самим тим не испуњава услов да се кандидује за изборног члана савета.

Законом о Високом савету судства је прописано да се судијска функција не може вршити за време трајања мандата у Савету (члан 15. став 1.), као и да за члана Савета може бити биран судија кога предложи седница свих судија једног или више судова према врсти и степену суда у којем судија врши судијску функцију (члан 27. став 2.).

Полазећи од цитираних законских одредаба и чињенице да је тужила у моменту подношења кандидационе пријаве не врши судијску функцију у основном суду, већ функцију члана Савета, тужени орган, по оцени Управног суда, правилно закључује да не испуњава услове за кандидовање за члана Савета из реда судија.

Управни суд стога налази да су неосновани наводи тужбе којима се правилност изнетих разлога спори указивањем да Устав прописује сталност судијске функције и не уређује никакав прекид у вршењу судијске функције током трајања мандата, при чему се тужила позива и на одлуку Уставног суда I У 122/2002 од 13.02.2023. године. Ово стога што је Законом о Високом савету судства изричито прописано да се судијска функција не може вршити за време трајања мандата у Савету. Притом је неосновано позивање тужиле на одлуку Уставног суда која се односи на вршење судијске функције од стране председника суда током мандата председника суда. Ово стога што се не ради о истим правним ситуацијама, те законским режимима који их уређују. Вршење функције председника суда подразумева да се ради о једном лицу које, у оквиру истог органа, обавља функцију која, по природи ствари проистиче из основне (судијске) функције, како је то наведеном одлуком Уставног суда констатовано. У овој правној ствари, међутим, ради се о вршењу двеју различитих функција, у два различита органа, у односу на које је изричитом законском одредбом прописана немогућност истовременог вршења, при чему се по истеку функције у Високом савету судства наставља вршење судијске функције.

Налазећи да је оспорено решење правилно и на закону засновано, Управни суд је тужбу одбио, те стога није било основа за разматрање захтева тужиле за решавање ове ствари у спору пуне јурисдикције, како је то у тужби предложено.

Управни суд је, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима, решавао без одржавања усмене расправе, будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Из изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље, Управни суд је, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 24.11.2025. године, 2 У 10244/25

Записничар
Слађана Спасов, с.р.

Председник већа-судија
Зорица Китановић, с.р.

АЈ